

Neden Yazılır 2 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Şubat 2022

“Bilincimi yitirene dek kendimi her şeye kapatacağım. Herkesle düşman olacağım, hiç kimseyle konuşmayacağım.”(Kafka)

Evrensel bir izdiham mahkûm edildiğim ve tüm soyut reflekslerimi sonlandırdım an itibari ile.

Açlık hissetmiyorum zaten açlık-tokluk mekanizması üzerindeki hâkimiyetim sayesinde yaşamsal tatları ta çocukluğumda sonlandırdım ben.

Çekincelerimi de sonlandırdım artık kendim için yaşayacağım ve artık ve de sadece kendimi seveceğim. İhbar etmem gereken insanlar yok artık üstelik benim kısa süreliği yokluğumu dahi fırsat bilip beni ben olduğum için sorgulamaktalar.

Sevgi denen o cılız kelime gelin görün ki bir ömür ben sevgiyle beslendim ama yetmedi sevgi acı olarak geri döndü bana.

Kimi sevdimse yaranamadım en başta öz babam: bir ömür onun himayesinde ve onun komutları ile yaşarken ve kelime kelime riayet ederken onun emir kiplerine...

Bir çöküntü olması gerekirken ayakta kalmayı başardım onun ölümünden sonra gerçi onu hiçbir şekilde memnun edememiştim ama...

Üstüne üstük özgürlük iken beni bekleyen onun yitimiyle büyük bir bunalıma düştüm aslında ailecek düştük ve her nasılsa geçiştiremedim onun ölümünü.

Derin bir yarayı daha da deşmekti benimki ve ara vermeden onun ruhu bana geçti ve olmasa bile özgür kalmayı reddediyordum.

Sevgi konusunda ise konuşmak istemiyorum artık hatta sevmeyi sevilmeyi uzun bir süre uzak tutacağım kendimden. Yeteri kadar acı çekmişken bir ömür ve yazmaya başladıktan sonra sevgi terimi devasa bir rahmetle beni kucaklarken ben aralıksız sevgimi kutsar ve herkesi kolaylıkla yüreğimi alabilirken üstelik yakınımda uzağımda olan kimse...

Kim olduğumu sorgulamışken bir ömür ve kalemin devreye girmesi ile yolum yazan insanlarla kesişmişken...

Ve işte o grizu patlaması:

Ben aslında bir yemim kendime sunduğum.

Sevgi ise kat çıkan bir rahmet kendimi bulduğum gelin görün ki ben baştan kaybetmiştim kendimi sevmeyi reddedip kendim haricinde tüm kâinatı içime yerleştirebilmişken...

Bir öncesine gidecek olursam...

Okul hayatımda yaşadığım mutluluk ve kendimi cennette hissettiğim zaten olan biten de hep bu olmuştu.

Müdahil olduğum topluluklar ve onları sebepli sebepsiz sevebilirken asla da eşlik etmeyen o şüphe duygusu öyle ya; herkesin beni zaten baştan beri sevdiğine inanmışken ve aksini bile düşünmemişken...

Kendime yarattığım minyatür bir dünya bazen kendimi en tepede hissedip...

Kendime yarattığım dünyanın diğer yüzü elbet insanların beni hangi kategoriye dâhil ettiklerini

bilmezken tüm saflığımla kendimi sevginin merkezi bildiğim...

İnsan ilişkilerindeki başarısızlığım çünkü ben her şeyi ve herkesi sevgiyle ölçüp biçip bir de dikmişken ve sırtımı döner dönmez yarattıkları o sebepsiz fırtına çünkü içtenliğim ve içimden gelen sözcükler onları bana yakın kılacağına beni bana uzak kılan.

Günler.

Yıllar.

Zaman.

Mekân ve de.

Şerh düşülesi binlerce duygu ve getirebileceğim sonsuz açılım ve işte kaynakçam sevgi ve çıkış noktam da insan iken ve asla sebebini anlayamadığım ve ansızın suçlandığım sevgiyi ben bir meziyet bilirken eziyete dönüşen...

Saçmalar yediğim.

Bazen saplanan bir şarapnel parçası.

Ve yayılım ateşine tutulduğum hele ki gönül verdiğim bir sürü şey insanlara çekici geleceğine itici gelebilirken.

Gönlümün radarı.

Bazen atarı insanların.

Yaşadığım sıkıntılar hayatımda çok şeye mahal veren ya da beni yakamdan çekiştirip duyarsızlıklarını da insanlar bana mal ederken.

Suçun bende olduğu belki de ilk kabul etmem gereken hele ki çocukluğumdan bu yana sahiplendiğim her ne her kim ise illa ki geri dönüşümü hayal kırıklığı oldu görünen o ki buna sebebiyet veren de benim çünkü insanlar uğruna kendimi hep ihmal ettim ve ilk olarak kendimi sevmem gerekirken birilerini hatta herkesi çok sevmekten kendime sıra gelmedi.

Sıra gelmiş olsa bile tarafınca rencide edildiğim bunca insan ve onlara verdiğim değer neticesinde tüm değerlerim kolaylıkla çığnenirken nihayetinde tüm ömrümü heba ettiğim de gün gibi ortada.

Hayatta en çok neyi mi sevdim?

Pek çok şeyi.

Oyun oynamayı ve hayal kurmayı sonra okula başlayıp okumayı sökmemle kitapları hatta benle yakından uzaktan ilişkisi olmayan mesleği dahi sevmeyi başardım.

Banka koridorlarını sevdim çünkü meslek olarak bankacılıktı yanlış olsa da seçimim.

Çevremdeki herkesi sevdim: müdüründen çaycısına dek.

İtibar ettiğim kadar itibar görmek ve de:

Saygınlık benim için ilk sırada çünkü sevildiğimi peşinen kabullenmiştim.

Sonra öğretmenlik mesleğine transfer olup ve deli gibi öğrencilerimi sevdim ve gerçek sevgiyi anlayan onlar sayesinde yüzlerce çocuğum olmuştu ve hayatımda bu denli seviliyor olmak benim için cennetin altın anahtarı idi.

Sitemimse kendime aslında sitem de değil.

Beni saran bir bulut kümesi.

Seyrelen zaman.

Seğiren gözlerim.

Sayıklayan hayaletler...

Belki de en çok ölüleri sevmeliymişim ve bilin ki onları zaten seviyorum en azından bana yakınlar en azından malum oluyor onlara yaşadığım sıkıntılar ve asla canımı yakmıyorlar.

Babamın ölüsü belki de beni bana yakın kılan çünkü onun sağlığında aralıksız komut verilen ve sürekli sorgulanan, her hareketi her sözü kolayca yargılanan sefil bir çocuktum gelin görün ki bir elim yağda bir elim balda ve her isteğimin yerine getirildiği mutlu bir çocuk izlenimi veriyordum.

En iyi okullara gidebilirken.

Üstüne üstük evde özel ders alıp piyano ile tanışıklığım akabinde sınavlara hazırlandığım dönemlerde yine özel hocaların eve gidip geldiği...

Mutluluk çok farazi, sevgili dostlar.

Mutluluk ölçümsüz.

İnsanlar da izafi.

Hüzün ya da neşe.

İnsan ve sevgi...

Seven sevdiren.

Sevilen sevindiren.

Adı yok artık duygularımın çünkü benim de bir adım yok sadece uçuşan sıfatlar saklı etrafımda ve göz önünde olmasam da illa ki hedef tahtası oldum insanların.

Sessizliğim...

Kendimle olan savaşım.

Bu yüzden kendime duyduğum saygının bir adım ötesine geçemediğim ve kendimi sevmeye uzak kılındığım çünkü sevgiyi sevmekle eşleştirdiğim.

Peşinen de kabul etmişken herkes tarafından sevildiğimi.

Usumda saklı uzun koridorlar ve aralıksız volta attığım.

Bazen kendimle olan savaşımında bir arpa boyu yol alamazken insanlara çaresizce elimi uzattığım ve aralıksız onlarla konuşma isteğim ve onlardan bana gelecek bir sözcük bile hazinem iken bana geri dönen çok başka cümleler.

Kulağımda duyduğum.

Yüzüme çarptıkları.

Kapanan kapılar.

Oysaki kapıyı açan Yaratan ve o kapıdan girmeme de izin veren.

Ve ben kendimi sevmek için tüm saflığımla insanlardan izin alırken...

Belki de sevgili Kafka'dır haklı olan bire bir bana eşlik eden ve de vurguladığı üzere:

"Artık çok geç. Acının ve aşkın tadı. En güzeli buydu. Hep ölmeyi istemek ve kendimi ayakta tutmak. İşte aşk yalnız bu."

Ben neden mi yazıyorum peki?

Ve işte ortak paydada bulduğum sevgili yazar:

"Yaşamla ve ölümlle hesaplaşmak için yazıyorum..."

Tayin edildiğim belirsizliğin yamacında dolanırken aşmak zorunda olduğum yollar ve onca dağ tepe ve işte rüzgârın beni atağa geçirdiği hiçliğin kozasından bir kalem olarak firar ettiğim kalem-kakan mizacımla da eşleşen yüreğimde saklı beni bana ve tüm evrene sunan sermayem artık adını ne koyarsanız duygularımın...